

**Λιβανωτός εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὴν Φωκίδα στὴν μνήμη
τοῦ Μητροπολίτου Γόρτυνος κυροῦ ΙΕΡΕΜΙΟΥ
ἐπὶ τῷ τεσσαρακονθήμερῳ μνημοσύνῳ αὐτοῦ**

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὧν
ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν (Ἐβρ. ιγ, 7).

«Ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχετε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα» (Α' Κορ. δ', 15). Τὰ ἀνωτέρω θεόπνευστα λόγια τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν βρίσκουν πλήρη ἀπήχηση «στόν μακαρία τῇ λήξει» γενόμενον ἀείμνηστον Μητροπολίτην Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κυρόν ΙΕΡΕΜΙΑΝ. Τὰ ὅσα θὰ ἀναφέρω στὴ συνέχεια ἄς λογισθοῦν ὡς ἓνα ἐλάχιστο «ἀντιπελάργημα πρὸς τὸν μακαριστὸν Ἱεράρχην, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειαν ζωὴν τοῦ ὑπῆρξε ἓνας πολυέδρος πνευματικὸς ἀδάμας.

Πιστεύω ὅτι σέ βάθος χρόνου θὰ βρεθοῦν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι μέ τὴν γραφίδα τους θὰ ἐκτιμήσουν καὶ θὰ ἀξιολογήσουν τὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορά τοῦ στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἐπιστῆμην τῆς θεολογίας καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσουν ἐμπεριστατωμένες μελέτες καὶ συγγραφές.

Πατρίδα τοῦ ἀοιδίμου πατρός ὑπῆρξε ἡ περιάκουστη καὶ ἱστορική πόλις τῆς Ναυπάκτου, συμπατριώτης μέ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ τὸν ὁποῖο εὐλαβεῖτο ὑπερβολικά καὶ ἀγωνιζόταν νά τὸν μιμηθεῖ.

Γεννήθηκε στίς 10 Φεβρουαρίου, ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, τὸ 1941. Πατέρας τοῦ ἦταν ὁ Στέφανος Φούντας, καταγόμενος ἀπὸ τὰ Κράβαρα Ναυπακτίας καὶ μητέρα τοῦ ἡ Γιαννούλα (Ἰωάννα) Χαρακίδα, ὀρφανὴ ἀπὸ τὴν γέννα της, διότι ὁ πατέρας της Ἰωάννης φονεύθηκε στὸν Α' Παγκόσμιον πόλεμον τὸ 1918 καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της. Ἀπὸ ὀκτῶ χρονῶν λόγῳ ἀνέχειας καὶ φτώχειας ἐργάστηκε ὡς ψυχοκόρη στὴν μεγάλη καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τοῦ Ξανάλατου στὴν Ναύπακτο. Δούλεψε σκληρὰ στὰ κτήματα καὶ τὸ σπίτι. Τὸ 1939 νυμφεύεται τὸν Στέφανον καὶ τὸ 1940 μένει ἔγκυος. Ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος τοῦ 1940, ὁ ἀγαπημένος της σύζυγος ἔφυγε ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας, γιὰ νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴν ἐδαφικὴ ἀκεραιότητα τῆς πατρίδας.

Στὰ βουνὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου κοντὰ στό Τεπελένι μέ τηλεγράφημα πληροφορήθηκε τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄφατη χαρὰ τοῦ κέρασε τοὺς συστρατιῶτες τοῦ. Δυστυχῶς τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐφροσύνη τῆς γέννας ἐλάχιστες ἡμέρες μετὰ τὴν διαδέχθηκε ἡ θλίψη καὶ ὁ πόνος, γιατί ὁ στρατιώτης Στέφανος Φούντας χάνει τὴν ζωὴν τοῦ θυσιαζόμενος ὑπὲρ πατρίδος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε τὸ παιδί τοῦ ἀργότερα ὅταν φόρεσε τὸ τίμιον ῥάσο τοῦ κληρικοῦ νὰ λέει καυχώμενον «εἶμαι τέκνον ἥρωος Ἀλβανικῶν ὁρέων».

Ἡ νεαρή Γιαννούλα ἔμεινε χήρα 23 ἐτῶν καὶ τὰ μαῦρα ροῦχα δέν τὰ ἀποχωρίστηκε μέχρι τὸν θάνατό της. Δύο ἦταν οἱ ἐλπίδες της καὶ οἱ ἀπαντοχές της μετὰ τὴν συμφορά. Πρῶτον ἡ προστάτις καὶ ἡ παρηγορία τῶν χρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ γλυκεῖα Παναγία, γι' αὐτὸ καὶ τὸ παιδί της ἀπὸ τὰ γενοφάσκια τοῦ τό ἔταξε στὴν Παναγίαν τὴν Βαρνάκωβα καὶ κατὰ τὴ βάπτισιν τὸ ὀνόμασε Παναγιώτη, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατέρα τοῦ. Δεύτερον ἡ πολυβασανισμένη μητέρα της Καλλιόπη μέ τὸ σκληρὸ καὶ ἀνδρεῖο φρόνημα, ἡ ὁποία εἶχε ἐργασθεῖ προηγουμένως ὡς ἀγωγιάτισσα στὰ χωριά τῆς ὀρεινῆς Ναυπακτίας κάνοντας διάφορες μεταφορές.

Ο Παναγιώτης Φούντας μεγάλωσε μαζί με δύο γυναίκες, την μητέρα του και την γιαγιά του. Η μητέρα του εργάσθηκε ως καθαρίστρια στο Γυμνάσιο Ναυπάκτου. Και οι δύο αυτές γυναίκες του πρόσφεραν αδειδώλευτη αγάπη, πολλή στοργή και τρυφερότητα. Από μικρό τόν φώναζαν Τάκη και φρόντιζαν να μην του λείπει τίποτα. Άσχολήθηκαν με επιμέλεια για την διάπλαση του χαρακτήρα του, γι' αυτό στο σχολείο ο Τάκης ήταν ένα παιδί ευγενικό, έδειχνε σεβασμό, είχε καλούς τρόπους, αρκετά συναισθηματικός και ιδιαίτερα επιμελής μαθητής, άφοσιωμένος στο κυνήγι της γνώσης. Εύνοήθηκε από τον Θεό να μεγαλώσει σε ένα περιβάλλον καθαρά θρησκευτικό και άκρως πνευματικό. Από την εulάβεια της μητέρας και της γιαγιάς του έμποτίστηκε στην αγάπη του Θεού και έδειχνε κλίση προς τα θεia.

Παιδί του Γυμνασίου συμμετείχε ανέλιπώς στο Σαραλείτουργο των Χριστουγέννων από τις 5.00 το πρωί μέχρι τις 7.00 και τρώγοντας το αντίδωρο αντί για πρωινό κατευθείαν πήγαινε στο μάθημα. Αναπολώντας αυτά τα ωραία παιδικά χρόνια αργότερα ως αρχιερέας έλεγε «Ομολογώ με απόλυτη ειλικρίνεια ότι αυτές οι καθημερινές νυκτερινές-πρωινές Θείες Λειτουργίες περισσότερο από τα κατηχητικά και τα κηρύγματα με έθεlexαν στην αγάπη του Χριστού και μου έδωσαν να νοήσω από μικρό παιδί ότι το μεγαλειό της πίστης μας το εκφράζει η Θεία Λειτουργία». Γυμνασιόπαιδο με την μητέρα του και κάποιους γειτόνους πήγε με τα πόδια από την Ναύπακτο στην Παναγία την Προυσιώτισσα. Το προσκύνημα αυτό τον συγκλόνισε και τον ένθουσίασε. Η μορφή της Προυσιώτισσας χαράχθηκε ανεξίτηλα μέσα στην καρδιά του, γι' αυτό και στην μετέπειτα ζωή του την εulαβείτο πολύ και κατά τακτά διαστήματα επισκεπτόταν την Μονή ως ταπεινός προσκυνητής.

Βασικός και ισόβιος πνευματικός του πατέρας υπήρξε ο όσιώτατος Γέροντας Αρχιμανδρίτης Άρσένιος Κουμπούγιας, κτήτωρ του Ιεροῦ Ήσυχαστηρίου Παναγίας Γοργοῦπηκούου Ναυπάκτου. Τόν π. Άρσένιο τον γνώρισε στα πρώτα γυμνασιακά του χρόνια και τον όδηγησε σε αυτόν η φιλόθεη μητέρα του.

Εύρισκόμενος στην ΣΤ' Γυμνασίου κατόπιν ύποδείξεως του Ναυπακτίου θεολόγου Νικολάου Σωτηροπούλου γνώρισε τον Αρχιμ. Αύγουστίνο Καντιώτη, μετέπειτα Μητροπολίτη Φλωρίνης. Δίνοντας εξέτάσεις το 1959 είσήχθη στην Θεολογική Σχολή Αθηνών. Καθ' όλην την φοιτητική του ζωή φιλοξενήθηκε στο οικότροφείο του πατρός Αύγουστίνου, το οποίο έφερε την όνομασία «ΣΤΑΥΡΟΣ». Ο π. Αύγουστίνος τον Τάκη Φούντα τον αγαπούσε ιδιαίτερα και τον θαύμαζε για την ευστροφία και για την αγάπη, πού είχε στην μελέτη της Αγίας Γραφής. Μεταγενέστερα προσκεκλημένος ως Μητροπολίτης Γόρτυνος σε έορταστική έκδήλωση στην Φλώρινα είπε για τον Γέροντα Αύγουστίνο «Πίπτω γονατιστός ενώπιόν του και τον εulχαριστώ εκ βάθους καρδιάς, για όσα έκοπίασε για την προόδόν μου... ό,τι είχα την δύναμη να κρατήσω από τον πατέρα Αύγουστίνο το κράτησα και το εφήρμοσα στην ταπεινή μου διακονία».

Ο Καθηγητής πού τον ένέπνευσε στην Θεολογική Σχολή ήταν ο Βασίλειος Βέλλας Παλαιοδιαθηκολόγος. Ο Βέλλας διαπιστώνοντας τα χαρίσματα του φοιτητού του, τον ώθησε προς την αγάπη της Παλαιάς Διαθήκης. Με την πάροδο του χρόνου και μετά από ένδελεχη μελέτη ο όραματιστής φοιτητής αισθανόταν για την Παλαιά Διαθήκη μία άνερμήνευτη έλξη και έναν έρωτα προς αυτήν. Μεταξύ των δύο αυτών άνδρων αναπτύχθηκε μία διαχρονική σχέση αγάπης, εκτίμησης και αλληλοσεβασμού.

Τό 2000 ο π. Ιερεμίας αναγορεύθηκε καθηγητής και έλαβε την έδρα του καθηγητού του «Είσαγωγή στην Παλαιά Διαθήκη» και «Ερμηνεία εκ των έβδομήκοντα Ο'».

Κάθε φορά πού μιλούσε γιά τόν καθηγητή του κόμπιαζε καί ἀναλυόταν σέ λυγμούς. Ἀπό τόν Βασίλειο Βέλλα ὁ ἀφοσιωμένος του μαθητής ἔλαβε καί διατήρησε στήν υπόλοιπη ζωή του τήν εὐγένεια, τήν ἀρχοντιά καί τήν ἐπιστημοσύνη, ἀπό δέ τόν πατέρα Αὐγουστῖνο μιμήθηκε τήν μαχητικότητα, τήν ὁρμητικότητα καί τήν ἀνδρεία. Παρόλο τόν σεβασμό καί θαυμασμό, πού ἔτρεφε πρὸς τόν πατέρα Αὐγουστῖνο, δέν τόν ἀκολούθησε στή Φλώρινα. Ἀκολούθησε ἄλλη πορεία, ὅμως τό ἔτος 1969 ἀπό τά τίμια καί σεπτὰ χέρια τοῦ εὐεργέτη του Μητροπολίτου Αὐγουστίνου ἔλαβε τήν μοναχική κουρά καί τήν εἰς διάκονον χειροτονία του.

Τό ὄνομα Ἱερεμίας τό ἔλαβε λόγῳ τῆς μεγάλης του ἀγάπης πρὸς τόν Προφήτη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στό βιβλίο τῆς ὁποίας εἶχε ἰδιαίτερα ἐντρυφήση. Γιά τό ὄνομά του καυχόταν, τό θεωροῦσε δῶρο Θεοῦ καί ἀγωνιζόταν νά ὁμοιάσῃ στόν ὁμώνυμό του Ἅγιο. Τό καλοκαίρι τοῦ 1969 τόν προσέλαβε ὡς ἱεροκήρυκα ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημος. Διακόνησε γιά μία πενταετία ὡς ἱεροκήρυκας τῆς περιφέρειας Μάνδρας - Βιλλίων - Ἐρυθρῶν - Οἰνός - Ἐλευσίνος - Μαγούλας - Ἀσπροπύργου. Ἀπό τό 1974 ἕως τό 1983 ὑπηρέτησε ὡς ἱεροκήρυκας τῆς Μητροπόλεως Φωκίδος. Τό διάστημα 1983-1987 βρίσκεται ὡς ἱεροκήρυκας στήν Μητρόπολη Πειραιῶς. Ἐπιστρέφει ἐκεῖ ἀπό ὅπου ξεκίνησε στήν Μάνδρα Ἀττικῆς καί παραμένει ὡς κήρυκας τοῦ Θεοῦ Λόγου ἕως τό 1999. Ἀπό τό 2000 ἕως τό 2006 διακονεῖ στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν. Τήν 10^{ην} Ὀκτωβρίου 2006 ἐκλέγεται ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως. Χειροτονεῖται ἐπίσκοπος τήν 14^η Ὀκτωβρίου 2006 στόν Μητροπολιτικό Ναό Ἀθηνῶν καί ἐνθρονίζεται στήν ἱστορική Δημητσάνα τήν 25^{ην} Νοεμβρίου 2006.

Ο Σεβ. Γόρτυνος Ἱερεμίας σέ ὅλη τήν ἐκκλησιαστική του πορεία διέπρεψε ὡς διαπρύσιος ἱεροκήρυξ, ὡς εὐλαβής, ἱεροπρεπτής καί κατανυκτικός λειτουργός, ὡς στοργικός, διακριτικός καί φωτισμένος πνευματικός πατέρας καί ὡς ἐπιτυχημένος καί ἀποτελεσματικός ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος.

“Ὅσα θά ἀναφερθοῦν στή συνέχεια εἶναι πολυετές καταστάλαγμα καρδιάς, βιώματα καί ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν καί νεανικῶν χρόνων ἀπό τήν πολύτιμη καί θεοφιλῆ διακονία τοῦ π. Ἱερεμίου ὡς ἱεροκήρυκος τῆς Μητροπόλεως Φωκίδος. Πέρασε περίπου μία τεσσαρακονταετία ἀπό τότε πού ἀναχώρησε ἀπό τήν Φωκίδα, ἀρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα καί ἐντούτοις ἡ μνήμη καί ἡ ἀγάπη τῶν Φωκέων κατοίκων γιά τόν δυναμικό καί ζηλωτή ἱεροκήρυκα παραμένει νωπή καί ἰσχυρή. “Ὅλοι ὅσοι τόν γνώρισαν, τόν ἐνθυμοῦνται μέ περισσὴ εὐλάβεια καί ἀγάπη, μέ ἱερὴ νοσταλγία καί βαθύτατο σεβασμό. Χωρίς ὑπερβολή ἦταν ὁ ἱεροκήρυκας, πού ἄγγιξε τήν καρδιά τους καί σηματοδότησε τήν ζωή τους, διότι τοὺς βοήθησε νά γνωρίσουν τόν Θεό, τοὺς ἀναζωπύρωσε τό θρησκευτικό συναίσθημα, τοὺς μύησε στήν ὀρθόδοξη βιωματική λειτουργικὴ ζωή καί τοὺς ἔδωσε τήν δυνατότητα νά ἀποκτήσουν ὄραμα καί νόημα ζωῆς. Ὁ π. Ἱερεμίας διακόνησε τήν Φωκίδα στά πρῶτα νεανικά χρόνια τῆς ἱερωσύνης του καί τῆς ἀφιερώσεώς του στόν Χριστό. Ἀγάπησε τήν Φωκίδα μέ πάθος. Μέχρι τά ἔσχατά του ὁμολογοῦσε ὅτι τά καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του τά ἔζησε στήν ἡρωτόκο καί εὐσεβέστατη Φωκίδα. “Ὅταν μιλοῦσε γιά τήν διακονία του στή Φωκίδα, ἀναστέναζε βαθειά καί νοσταλγικά, θυμόταν γεγονότα πού ἔζησε, βιώματα πού ἀπέκτησε καί ἀνθρώπους πού συνάντησε καί συνδέθηκε μέ ἄρρηκτους πνευματικούς δεσμούς.

Ὁ π. Ἱερεμίας δέν ὑπῆρξε ὁ ἀτσαλάκωτος παπάς τοῦ γραφείου, οὔτε ὁ κληρικός πού κρατοῦσε ἀποστάσεις λόγῳ ὑπεροχῆς καί ἐξουσίας ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του ὡς

ιεροκήρυκος καί μάλιστα σέ εποχές, πού ὁ ιεροκήρυκας εἶχε κύρος καί ὁ λαός τόν ὑπολόγιζε καί τόν ἐκτιμοῦσε. Ἐπίσης δέν ἦταν ὁ ιεροκήρυκας τῆς τρυφῆς, τῆς καλοπέρας, τῶν ἀνέσεων καί τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων, ἀλλά ὁ μαχητής καί ὁ ἀγωνιστής παραδοσιακός κληρικός. Τό ισόβιο σύνθημα πού τόν ἐνέπνεε, ἦταν «ὅλα γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ». Τό ρᾶσο πού ἐνδύθηκε γενόμενος κληρικός, τό διατήρησε ἄσπιλο καί ἀμόλυντο. Διακονώντας τήν ἐκκλησία τῆς Φωκίδας κακοπάθησε σωματικά καί ψυχικά. Διῆλθε τήν Φωκίδα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον «εὐεργετῶν καί ἰώμενος» τόν λαόν της. «Ἐν ἑσπέρα καί πρωΐα καί μεσημβρία» κήρυττε μέ ζήλο καί δύναμη ψυχῆς τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, παιδαγωγοῦσε τήν νεότητα, στήριζε τούς ὀλιγοψύχους, παραμυθοῦσε καί παρηγοροῦσε τούς θλιβομένους, ἐγκαρδίωνε τούς ἀσθενεῖς καί μέ πνεῦμα θυσιαστικό ἀναλωνόταν νά θεραπεύει τίς ὑλικές καί πνευματικές ἀνάγκες τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος.

Ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ «πάλιν καί πολλάκις» δοκιμάστηκε καί πειράστηκε «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ». Ὡς γνήσιος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ἔτρεξε μέχρι τίς ἐσχατιές τῆς Μητροπόλεως, γιά νά συναντήσῃ τά λογικά πρόβατα τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ. Ἀνεδείχθη ἀεικίνητος καί ἀκούραστος διδάσκαλος τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. Ἐφθασε ἕως τίς ταπεινές καλύβες τῶν φτωχῶν χωρικῶν τῶν ἐπαρχιῶν Παρνασσίδας καί Δωρίδας. Ἀκόμη καί στά ἀπομακρυσμένα μαντριά τῶν βοσκῶν μετέφερε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τό σωτήριο μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας. Πολλές φορές λασπώθηκε, βράχθηκε, ὑπερθερμάνθηκε ἀπό τόν βασανιστικό καλοκαιρινό καύσωνα καί ταλαιπωρήθηκε ὑπερβαλλόντως ἀπό τίς δυσμενεῖς καί ἀπρόβλεπτες καιρικές συνθῆκες.

Τόν γάβγισαν τά σκυλιά τῶν χωριῶν καί τοῦ ξέσχισαν τά ρᾶσα. Περπατοῦσε μέ τά πόδια γιά νά ἐπισκεφθεῖ τά χωριά, ἔκανε οτο-στοπ καί μέσα στά αὐτοκίνητα, πού τόν μετέφεραν ἐκεῖνος μέ διάκριση καί σοφία ἔστηνε τόν ἄμβωνα καί ἔσωζε ψυχές. Πολλούς ἄνδρες πού δέν εἶχαν καμμία σχέση μέ τόν χῶρο τῆς ἐκκλησίας, κατάφερε νά τούς ἐξομολογήσῃ, ἐνῶ αὐτοί ὀδηγοῦσαν. Τόν πολέμησαν μέ μανία καί τόν φοβέρισαν αἰρετικοί καί τόν ἔσυραν κατηγορούμενο στά δικαστήρια. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπό ὅλα αὐτά τά παθήματα ἐξερχόταν πιό λαμπρός καί περισσότερο δυναμικός.

Ἔστεκε πάντοτε ἀγέρωχος καί ἔχαιρε, διότι ἔπασχε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τήν δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐντυπωσίαζε τούς πάντες μέ τήν μεγάλη, βαθειά καί ἀκλόνητη πίστη του καί μέ τόν πόθο, πού εἶχε νά θυσιάσῃ ἀκόμη καί αὐτή τήν ζωή του γιά τόν ἀγαπημένο του Κύριο.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ π. Ἱερεμίας ἐνέπνεε τούς Χριστιανούς τῆς Φωκίδας τόσο μέ τόν φλογερό χριστοκεντρικό του λόγο ὅσο καί μέ τόν ἀκηλίδωτο καί ἑναρμονισμένο μέ τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου βίῳ του. Αὐτός ὁ παπᾶς, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, ἀλλά καί οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων «πιστεύει στόν Θεό» καί εἶναι διαφορετικός ἀπό τούς ἄλλους. Ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἡλικιῶν σαγηνεύθηκαν ἀπό τό κήρυγμά του, περισσότερο ὅμως ὠφελήθηκαν καί συνδέθηκαν μέ τόν Χριστό βλέποντας τήν κρυστάλλινη αὐθεντική του ζωή, τήν ἀπεριόριστη ἀγάπη, πού σκορποῦσε καί τήν ἀνιδιοτελεῖα του εὐγένεια.

Ἐνα ἀπό τά πολλά ἰχθύδια, πού συνέλαβε ἡ σαγήνη τοῦ πατρός Ἱερεμίου στήν Μητρόπολη Φωκίδος ὑπῆρξε καί ἡ ἐλαχιστότητά μου. Ἡ εὐδοκία τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μέ ἀξίωσε νά τόν γνωρίσω ὅταν κατ' ἐπανάληψιν ἐπισκεπτόταν τόν τόπο καταγωγῆς μου τόν Ἐλαιῶνα (Τοπόλια) Παρνασσίδας. Ἦμουν τότε 12 ἐτῶν καί ἔδινά ἐξετάσεις ἀπό τό Δημοτικό γιά τό Γυμνάσιο. Μέ ἐντυπωσίασαν δύο πράγματα, ὁ παλμός πού εἶχε στό κήρυγμα καί ἡ βιωματική του εὐλάβεια στήν Θεία Λειτουργία, ὅπου «τά ἔδινε ὅλα» καί γινόταν μετάρσιος. Ἀπό τότε πού τόν γνώρισά «κόλλησα»

κοντά του. Τόν θαύμαζα καί τόν αγαποῦσα ὅπως τούς κατά σάρκα γονεῖς μου καί ἀκόμη περισσότερο.

Ἐκτοτε μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς συνδέθηκα μαζί του μέ βαθύτατη πνευματική σχέση. Ὑπῆρξε ὁ μοναδικός πνευματικός μου πατέρας καί ισόβιος γέροντάς μου. Τοῦ ὀφείλω τό «εὖ ζῆν» γιά τήν ἐν Χριστῷ ἀναγέννησή μου, τόν βηματισμό μου στήν ἐκκλησία καί τήν συμμαρτυρία του γιά τήν εἴσοδό μου στήν ἱερωσύνη.

Γιά τήν ἐλαχιστότητά μου ἀποτελεῖ τιμή καί καύχημα, ἀλλά ταυτόχρονα καί εὐθύνη, διότι διετέλεσα πνευματικό τέκνο τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιερέως. Εὐγνώμων πρὸς τόν Ἅγιο Θεό γι' αὐτή του τήν δωρεά, δέν μπορῶ νά διανοηθῶ τό πέρασμά μου ἀπό τόν κόσμο αὐτό, χωρίς τη σύνδεσή μου μέ τόν πολυσέβαστο, πολυφίλητο καί πολυαγαπημένο μου γέροντα πατέρα Ἱερεμία. Γιά ἐμένα ὅπως καί γιά ἀμέτρητους ἀδελφούς Χριστιανούς ὁ μακαριστός Ἱεράρχης ὑπῆρξε μία δροσερή αὔρα, μία ἰσχυρή βακτηρία καί ἓνα δυνατό ἄρωμα εὐωδίας πνευματικῆς.

Σεβασμιώτατε Γέροντα

Εἴμαστε μικρά παιδιά μέ ἀγνή καί ἄδολη ψυχή, ὅταν σέ ἀκούσαμε πρώτη φορά νά μᾶς λές ὅτι ὁ Θεός ἀκούει τίς προσευχές μας καί μέ ἀγάπη πάντοτε ἀνταποκρίνεται. Τώρα πού ἔφυγες ἀπό τήν «κοιλιάδα αὐτῆ τοῦ κλαυθμῶνος» ἡ προσευχή μας εἶναι μία.

Νά ἀναπαύῃ ὁ καλός Θεός τήν ἁγιασμένη σου ψυχή στήν ἐπουράνια βασιλεία σου ὅπως μᾶς ἀνέπαυες καί ἐσύ καί σέ κάθε μας συνάντηση. Ἡ μορφή σου, ἡ ἀγάπη σου καί ἡ διδαχή σου ὡς ὁ πολυτιμότερος θησαυρός ἀναπαύονται καί ἀνακλίνονται στά μύχια τῆς καρδιᾶς μας καί τῆς χοῦκῆς μας ὑπάρξεως.

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη

Ἀρχιμ. Νεκτάριος Καλύβας
Ἐφημέριος Ἱτέας, Ἱεροκλήρυξ